

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Hincmarus impugnat primatum Ansegisi, & Acta Synodi Pontigonensis, ex eo capite, quòd major pars Episcoporum refragata esset novo rescripto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

matu Ansegisi; & post multas ab Imperatore & Legatis apostolicis contra Episcopos querimonias habitas, tantum in novissimo, quantum in principio synodi exinde Ansegisus obtinuit. Rem gestam recitavi, ut refertur apud Aimoinum ex veris actis synodi, à quibus differunt acta conscripta ab Odone Belvacensi, & recitata in synodo, quæ consensum Episcoporum præferunt, eò quòd plures metu Principis tacuissent.

VI. Post synodum solutam, Hincmarus Episcopos Remensis provincie monuit, quæ circumferrentur decreta Synodi Pontigonensis, illa scilicet quæ Odo Belvacensis conscripserat de primatu Ansegisi, nullius esse momenti, eò quòd illis plures Episcopi refragati fuissent. Verba capituli xxxi. r. integra recitabo, ut liquidò constet in hac epistola agi de primatu Ansegisi, qui in controversiam deductus fuerat in Synodo Pontigonensi, ut inde quoque omnibus pateat quantopere necessaria censeretur, hoc seculo, Ecclesie Gallicanæ consensio ad recipienda nova rescripta, quorum effectus sola refragatione impediretur. *Si quid in hoc humilitatis nostre conventu, inquit, duorum vel trium favore, ac paucorum silentio, fastu imperialis potentie, contra superscripta sacrorum canonum & apostolica sedis Pontificum decreta ex eisdem sacris canonibus promulgata, contraque singulis Metropolitanis antiqua privilegia, etiam per sacras leges, quibus & venerandis canonibus sancta moderatur Ecclesia conservanda, immaturo atque inconsiderato jussu est superinductum sive sancitum, prohibente Domino ut non plantetur nemus secus templum suum, nec obumbratur, & decoloretur typho terreni principatus sinceritas & fulgor humilitatis ecclesiastica) juxta decreta mystica Nicenæ Synodi, quo dicitur, Si duo aut tres propter contentiones proprias contradicunt, obtineat sententia plurimorum, si, ut diximus, duo vel tres propter assentationem forte, non corde, sed verbo, vel silentio conspiraverunt, generalitas nostra Deo auctore non annuit, sed corde ac contradicente ore constantissime abnuat, & sententia plurimorum debitum robur atque vigorem obtinuit, obtinet, ac adjuvante Domino perpetim obtinebit. Quia, ut memoratus sanctus Leo ad Maximum Antiochenum Episcopum scripsit, si quid à quoquam contra Nicæanorum canonum statuta in quacunque synodo vel tentatum est, vel ad tempus videtur extortum, nihil præjudicij inviolabilibus potest inferre decretis. Et facilius erit quarumlibet consensionum pactum dissolvi, quam prædictorum canonum regulas ex ulla parte corrumpi.*

VII. Totius autem epistolæ scopus hic est, ut constet non omnia decreta Concilij Pontigonensis à se convelli, sed quædam

tantum. Etenim apertè docet ea decreta Ioannis VIII. quæ in Synodo Ticinensi constituta fuerant, & deinde in Concilio Pontigonensi recitata, suscipi debere ab Episcopis Gallie, quia sunt ex sacris canonibus promulgata; ita tamen ut singulis Metropolitanis sua jura serventur. Quam exceptionem addit, ut primatum Ansegisi, & si quid simile aliquando tentaretur, penitus excludat. Hujus autem epistolæ ordo expendendus est, ut pateat qua ratione Episcopi Gallicani cum novis decretis confligerent. Primum ergo Metropolitanorum jura accuratè esse custodienda docet, prolatis testimoniis Nicenæ Synodi, Innocentij, Bonifacij, Concilij Africani in epistola ad Celestinum, Celestini, Leonis. Ostendit deinde canones à quoquam violari non debere, adductis locis petitis è Leonis epistolis, Hilario, Gelasio, Augustino, Symmacho, & Gregorio. Tum probat, qui posteriori ordinati sunt, prioribus non esse anteferendos, nec alicui in alterius provincia, Metropolitanò inconsulto, aliquid aggrediendum esse, ex Concilio Africano, Constantinopolitano, Antiocheno, Chalcedonensi, Pelagio, & Gregorio. Aliquando tamen vices apostolicæ sedis datas Episcopo Arelatensi, & Remensi, deinde etiam Bonifacio Moguntino, ea conditione tamen, ut singulis Metropolitanis sua jura servarentur. Tum examinat privilegium indultum Remensi Ecclesie à Benedicto Papa, quod sacris canonibus convenire demonstrat; atque adeo à nemine infringi posse, quia decretis Romanorum Pontificum derogari non potest, è Zozimo, Leone, Hilario, & Symmacho. Quare cum Gallie sine hoc Primicerio vel Primatè à sede apostolica delegato annos circiter xxxiii. manserint, & quadraginta annorum præscriptio jura Ecclesiarum excludat, ut docet è Gelasio, Iustiniano, & Gregorio, inde colligit, non sedem apostolicam, vel aures imperiales, sine ulla nova necessitate, pro hoc indebito supercilio inquietari debere. Eadem libertate qua Hincmarus rescriptum Ioannis VIII. repellit, quòd jura Metropolitanorum infringeret, Edictum Caroli, quo Ansegisus primatum sibi collatum tuebatur, eadem epistola refellit, quia Gelasius jam olim monuerit Anastasium Imperatorem, obsequi solere Principes Christianos decretis Ecclesie, non suam præponere potestatem, & Valentinianus professus fuerit causas ecclesiasticas non subjici legibus publicis. *Que non dicimus, inquit ille, quod absit, potestati ac per hoc Dei ordinationi resistentes, sed potius obsequentes: quia sicut Dominus precepit reddi que sunt Cæsaris Cæsari, & que*